

Doživetje v samoizolaciji

Sem članica Doma upokojencev Murska Sobota. Zelo rada rišem, pišem in berem zanimive knjige. Rada imam svoje najbližje in zelo vesela sem, če me kdo od njih obiše. Vendar je zdaj to v teh časih prepovedano in sem zelo žalostna.

13. marca so razglasili epidemijo koronavirusa. Ko sem to slišala, mi ni bilo povsem nič jasno. Zavedala sem se, da življenje ne bo potekalo tako kot je do zdaj, ampak bo nekoliko drugače. Redno sem spremljala televizijo, poročila 24 ur in bila sem zelo zaskrbljena.

Na začetku pri nas v Sloveniji ni bilo veliko okužb, ko pa je število naraščalo in je preseglo število 500, sem se počutila nekoliko ogroženo. Kajti večina ljudi je starejših, ki so okuženi. Ko sem slišala informacijo, da je v Domu upokojencev Ljutomer veliko okužb, sem se bala, da bo še huje prinasa v Murski Soboti.

Jaz se za zdaj počutim v redu, ko mi je dolgčas, kaj narišem, napišem ali preberem kakšno novo knjigo. Zelo neprijetno pa mi je, ker me ne morejo obiskati moji najbližji. Z njimi bi klepetala, kaj novega spoznala in se imela lepo. Žal je zdaj taka situacija in tega ne morem početi. Komaj čakam, da se to konča in bom lahko po dolgem času videla in se pogovarjala z mojimi najbližnjimi. Sem pa se že dvakrat slišala z mojimi vrstniki preko video klica. Zelo sem bila vesela, da sem jih slišala in videla. Zelo pogrešam moje vnuke in moje otroke. Najbolj pa me je v prejšnjem tednu šokiralo to, da so v našem Domu upokojencev našli upokojenko, ki je okužena s koronavirusom. Premestili so jo v UKC Maribor in zdaj je tam. Mi, ki smo tukaj, se počutimo v redu in upam, da tako tudi ostane. Upam, da se število okužb ne bo večalo, ampak da se bo manjšalo.

Sedaj, v teh časih poteka tudi pouk na daljavo, ki nekaterim učencem povzroča manjše težave, nekterim pa veselje, da lahko delajo od doma in spoznajo nove snovi in stvari. Veliko se morajo gibati in iti na svež zrak. Ne smejo pa se družiti, kajti tako se lahko virus precej hitro razširi. Upam, da jim ni dolgčas in da zdaj ta spremenjeni čas zapolnijo z dejavnostmi, za katere prej niso imeli dovolj časa.

Zelo bom vesela, ko se bo čas epidemije koronavirusa zaključil in da bomo lahko živeli naprej tako kot smo do zdaj.

Pia Lepoša

Karantena

V marcu COVID-19 je prišel,
vso svobodo in veselje nam je vzel.

Šole, vrtce so zaprli,
delo na daljavo nam odprli.

Učitelji delo na daljavo dajo ,
učenci pa doma pridno garajo.

Učitelji povratne informacije težko čakajo,
»Si vse za šolo naredil?« starši tečnarijo.

Kupci po trgovinah rajajo,
trgovke pa v strahu trepetajo.

Zaščitne maske in razkužila nam primanjkuje,
s tem pa korona virus po svetu veselo potuje.

S starimi starši le po telefonu klepetamo,
vsi komaj čakamo da spet se objamemo.

Sosed sosedu le na daleč pozdravi,
kje so tisti časi, da se sosed na vratih pojavi?

Ubogi ostareli v domu samevajo,
svoje domače neskončno pogrešajo.

S higieno bomo virus mi pregnali
n se polni veselja po svetu podali.

Naučili smo se,
da življenje lahko hitro obrne se.

Anamari Lutar

Leto 2020

Leto 2020 super se začne,
zaželeli smo si
vse dobro, a kaj,
ko trajalo dolgo ni.

Nekaj dogaja se,
a ne vem točno kaj,
o koroni se samo še govori.

Korona sem, korona tja,
mediji perejo možgane nam,
naenkrat se zapira vse,
šola na daljavo je.

Sedimo za računalniki in delamo naloge,
doma smo, ker ne moremo nikamor,
kdaj konča se ta nadloga, ki ji rečemo korona,
da objeli bi se in sedli za šolske klopi.

Do takrat pa #OSTANIDOMA.

Klemen Kisilak

Pozdravljeni!

Kako hitro čas beži v karanteni. Nikoli si ne bi mislila, da mi bo čas hitreje tekel doma kot pa v šoli. Pošiljam vam besedilo za Noč pisanja, ter dva linka.

En link Vas pripelje do mojega posnetka, katerega sem poustvarila danes. Spremenila sem se v Harryja Potterja in zaigrala nekaj odlomkov iz prvega filma (Harry Potter in Kamen modrosti). Video je predolg, da bi Vam ga poslala prek maila, zato sem ga naložila na youtube, vendar tega posnetka ne vidijo vsi. Posnetek je viden le s tem linkom.

Drugi link pa Vas pripelje do naše plesne točke z naslovom Harry Potter, ki smo jo nastopale lani na zimski plesni produkciji Plesne šole Zeko. Upam, da me kje opazite, saj nas je večina enako oblečenih.

V priponki pa Vam pošiljam moj zapis z naslovom Ujeti med štirimi zidovi. Zapisala sem moj pogled in moje razmišljanje glede situacije.

Upam, da boste ob gledanju posnetkov in branju spisa uživali.

Lep pozdrav,

učenka Lana Kerčmar

<https://www.youtube.com/watch?v=63hWKZJfy84&t=4s>

<https://www.youtube.com/watch?v=SCzhx3F2NaY> (solo vložek)

Hiša brez izhoda

Zdaj poteka že 6. teden izolacije. Zdaj sem že zelo navajen na tak način življenja, ampak vseeno mi je zelo dolgčas. Čas si tratim celo z delom, česar si pred 6 tedni niti predstavljati ne bi mogel. Delam z očetom v gozdu ter tudi pospravljam po hiši. Nimam ničesar za delati. Včasih si ne bi mislil, da se lahko naveličaš igrice na računalniku. Malo pa me je tudi strah, kaj se bo zgodilo. Nimamo niti datuma za izhod iz izolacije, zato to postavlja le še več vprašanj.

Ne morem nikamor, ne iz občine ali celo z našega posestva, le mama in oče hodita delat v službo in po hrano v trgovino. Otroci ne delamo skoraj ničesar, razen nalog za šolo, ki jih večinoma hitro rešim, zato mi še vedno ostane dovolj oz. viška časa. Rad bi spet videl sošolce, učitelje ter igral nogomet, kot vsak dan pred karanteno.

Mislím, da se starejši v naši hiši malo bolj bojijo za zdravje, vendar vseeno poskušajo tratiti čas z delom na vrtu ter zunaj. Vsak dan se zdi kot cela večnost, ampak ni tako zelo slabo, ker se vseeno dosti pogovarjam s sošolci ter prijatelji. Igramo dosti igrice na računalniku in igramo se tudi namizne igre. Malo mi je težko biti le doma in ne delati ničesar. Vendar nekako grem skozi to karanteno kar dobro.

Moji stari starši zdaj delajo le na vrtu ter poležavajo. Njih je karantena zadela bolj, saj imajo večji strah od vseh v hiši. Vendar vseeno poskušajo delati in se s tem malo zamotiti. Moj največji strah je, da dobi bolezen nekdo od starejših, saj smo otroci bolj odporni, zato se držimo v hiši in se držimo pravil karantene.

Poskušam gledati tudi dosti filmov, vendar po nekaj filmih ugotoviš, da ti postane dolgčas in želiš nekaj početi. Vendar tega ne moreš narediti. Upam, da se karantena konča čim prej in bomo spet lahko združeni v šolah ter drugih ustanovah. Najbolj pa pogrešam nogomet.

Luka Nemeč

NOČ PISANJA ...

Svoje besedilo sem si zamislila mogoče malo drugače ... In sicer postavila sem se v vlogo oskrbovanca Borisa, ki prebiva v domu za starejše. V domu vladajo izredne razmere in to je kot Borisa pretreslo tudi vse ostale oskrbovance ... Ker je prepoved druženja, se Boris ne more pogovarjati in si krajšati časa s sostanovalci .... Ker pa ima doma družino, katero že zelo pogreša, se je odločil napisati pismo svojemu vnuku ..

In na tak način bom predstavila življenje skozi oči oskrbovanca v domu za starejše v času te krize!

Nina Brandl

V enem izmed številnih domov za ostarele, aprila 2020

Dragi vnuk!

Najprej ti moram povedati, da te že zelo močno pogrešam. Pogrešam naša nedeljska druženja in vse vaše nasmejane obraze ... Pogrešam babico Majdo in celo družino!

Tukaj v domu je zelo suhoparno in nikogar nimam za pogovor, da bi mu povedal, kako sem preživel dan in kako močno vas vse pogrešam. Kar grozno je biti cele dneve zaprt med štirimi stenami in majhnim balkonom. Edina družba, ki jo imam, je majhen radio, pa še ta včasih izgubi povezavo. No, nekajkrat dnevno pride na obisk oskrbovalka v domu in zdravnik, da preverita moje zdravstveno stanje. Pogled na te zamaskirane postave pa je tudi strašen, saj se jim skoraj koža ne vidi izpod teh oblek. Pa vsi nosijo maske - kar groza me daje, ko jih gledam.

Velikokrat ne moram spati in v postelji razmišljam, kako lepo nam je bilo, ko smo bili skupaj – veseli, nasmejani ... Pa tudi ko sem prišel v dom, je bilo odlično! Imeli smo druženja ob večerih, se kartali, igrali bingo ter različne igre. Bilo je zelo prijetno in dobil sem veliko novih prijateljev. Potem pa je kar naenkrat prišel ta virus, kar iz ničesar se je razširil vsepovsod. Najprej so nam prekinili večerna in vsa ostala druženja. Zdaj se niti ne morem gibati po domu, kot bi hotel. Niti k Stanetu v sosednjo sobo na šah me ne pustijo – kakšna bedarija.

Bil bi neskončno vesel, če bi me lahko prišli obiskat ali pa bi jaz lahko prišel domov za kakšen dan ali dva. Ampak to v tej krizi ni mogoče in občutek imam, da se še nekaj časa ne bomo videli. Zelo mi je težko pri srcu, ker ne morem gledati vaših nasmejanih in dobrovoljnih obrazov. Še posebej pogrešam, kako sva dražila in ob živce spravljala babico Majdo. In se spomniš, kako jezna je bila na naju, ko sva jo poleti na ležalniku polila z vodo ... Upam, da to vse čim prej mine, da lahko ponoviva najine potegavščine.

Vnuk moj, zelo te pogrešam in upam, da si bova čim prej lahko segla v neskončno velik objem! Pozdravi vse ostale družinske člane in jim sporoči, da sem zdrav in da jih zelo pogrešam.

Tvoj dedek Boris

UJETA MED ŠTIRI ZIDOVE

Sem ujeta med štiri zidove,
sem ujeta zaradi korone.
Imam se še vedno lepo,
počutim se sončno.

Sonce pripeka,
jaz pišem nalogo.
Dež se vlije,
jaz pišem nalogo.

Jaz še vedno pišem nalogo,
zaradi korone.
Jaz sem zaprta med štiri zidove,
zaradi korone.

Komaj čakam,
da ne bom več ujeta,
in korona
bo zadeta.

Nina Bedič

PESEM O KORONI

Zdaj prisilno smo doma,
zaprla vse nas je korona,
le iz živilskih trgovin
vedno vije se kolona.

Testenine, moka, kvas in riž,
to vse danes je prestiž,
zaloge v shrambah ne kopnijo,
police komaj jih zdržijo.

Ko vse enkrat minilo bo,
boš sosedu spet segel v roko.
Ga po rami potrepljal
in ga na kavo odpeljal.

Oliver Andrejčak

SREČA

VUPANJE V BAUKŠO
PRIHODNOST MI NE ZGUBE,
ČE ŽIVOT JE DREVAU
TI VODO NJEME PONUJDE.
ŽIVOT NAN JE DAR,
MI SMO NJEGOF GOSPODAR,
IZKORISTIMO ŽIVLJENJE,
IZLET V KATAR.

SREČNO JE SREČEN
TISTI, KA JE SREČEN,
SREČA SE NE KUJPE,
SREČA SE ZAČUJTE

NIGDAR NE UBUPAJ,
NEMA VEZE KA JE KRIVO,
ŽIVOT FEJST JE TEŠKE,
PA VSI MIJ TRPIJMO.
SAMO POZITIVNO
PA VSE DE ŽE OKEJ,
KA PRLEJ ALE SLEDE
DE TAK KAK TRBEJ!

Rok Šafran

Ujeti med štirimi stenami

Kot vsi vemo, je svet napadel virus. Vse se je začelo na Kitajskem in se je preko svetovnega prometa razširil po celem svetu. Zato bom to dogajanje opisal skozi moje oči.

Najprej se vrnimo na začetek. Pisal se je oktober 2019, ko sem prvič slišal za ta nov virus. Mnogi so pisali, da je to samo pljučnica ali gripa. Seveda pa je na Kitajskem, to ne more priti do nas. Za Kitajce smo pa itak vajeni, da nosijo maske. Sprva se je vse zdelo tako preprosto. Kmalu je prišel božič, potem novo leto. Ampak virus ni imel praznikov. Hitro se je začel širiti. Prva taka država, ki je nasedla, da ta virus ni nič kaj prida nevarnega, je bila Italija. Še sedaj se spomnim poročil, kako so ljudje kljub nevarnosti okužbe hodili, se sprehajali po parkih, mestih. Na internetu so se pojavljali razni vici in šale na račun virusa. Tudi sam sem mislil, da je ta virus samo prehlad. Dokler se ni virus razširil po celotni Italiji, raslo je število na novo okuženih in tudi smrtne žrtve so se začele večati. Ampak Italija še vedno ni naredila nobenega koraka k zmanjšanju tega virusa. Niso zapirali mej, ljudje so hodili po nakupih, se družili. Takrat sem celo jaz videl, da se to ne bo dobro končalo. Spomnim se, da je Italija v enem dnevu preseгла več kot sto umrlih ljudi. Takrat so videli, kako resen je ta virus, posebej za starejše. A bili so prepozni. Zamudili so vlak, da bi zmanjšali število okuženih, virus se je že preveč razširil. Ne dolgo od tega, smo tudi mi Slovenci dobili prvega okuženega. Najbolj žalostno pa je bilo, da je bil okužen zdravnik, ki se je v času korona virusa odpravil smučat v Italijo. Pri vsej zdravi pameti, pri vseh šolah, ki jih ima ta zdravnik, ni bil niti malo odgovoren, da bi ostal doma. Vendar, ko ljudje dobijo določen visok položaj, mislijo, da so postali nesmrtni. Ali pa si preprosto mislimo, saj to mene ne bo doletelo.

Zato pa danes smo, kjer smo. Doma. Moja babica, ki živi nedaleč stran od Nove Gorice, je videla, kako se Italijani prešerno peljejo čez mejo, kar mimo vseh znakov in opozoril. Tudi Slovenci bi lahko prej ukrepali. Spomnim se, da so se nadaljevale nogometne tekme. Tekma je bila med Valencio in Atalanto. Španski in italijanski klub, ki sta igrala pred polno množico ljudi. Novinar je vprašal navijača, kako je prišel sem, če je zaradi virusa imel kakšne težave. In navijač mu je rekel, da ne, ni imel nobenih težav, samo temperaturo so mu izmerili na letališču, to je pa vse. Naslednji dan, ko sem prišel v šolo, pa so nam učitelji rekli, da naslednji teden ne bomo šli v šolo, ker bodo zaradi virusa zaprte vse šole.

Tako. To je moja zgodba. Sedaj sem pa doma, pišem naloge. Hodim na sprehod, kolesarim. Sam. Razmere se počasi umirjajo, vendar sem mnenja, da mi ne bomo več šli v šolo, čeprav bi raje hodil v šolo in igral nogomet s prijatelji sedaj, ko je tako lepo sončno vreme. Vendar ostajam doma, ker pazim nase, na svojo družino in tudi na tiste, ki jih ne poznam. Ker mi je mar.

Bil sem tudi na testiranju za virus. Sumili so, da je moj oče okužen, vendar na srečo so bili vsi testi negativni. Kljub vsem testom raje ostajamo previdni.

David Lang

Ujeti med štirimi zidovi

Koronavirus napadel nas je,
vse šole zaprle so se.
Naloge doma delamo,
ki jih učitelji pošiljajo.

Med seboj se pogrešamo,
ker se ne družimo.
Prijatelji moji zdravi so,
upajmo, da se kmalu vidimo.

Učitelji naši pogrešajo nas,
veste, da radi imamo vas.
Pogrešamo ure z vami,
ker niste zdaj z nami.

Ko le te bolezni več ne bi bilo,
vsi uživali bi zelo.
Hodili nazaj bi v šolo,
in zaživali bi na novo.

Rene Malačič

Ujeti med štirimi zidovi

Vse se je začelo v četrtek, 12. marca, ko nam je razredničarka na hodniku povedala, da nam s ponedeljkom za 14 dni zapirajo šole in vrtce. Ne samo učitelji in starši, ampak tudi mi kot učenci smo bili zelo zaskrbljeni, kaj se bo zgodilo čez nekaj tednov. Po glavi nam je hodilo veliko vprašanj. Kaj bo z našo valetom? Kaj bo z nacionalnim preverjanjem znanja? Kako bo z vpisi v srednje šole, kjer bomo nadaljevali naše šolanje in še veliko drugih. Skrbelo nas je tudi to, če bomo v poletnih počitnicah morali obiskovati pouk. Iskali smo tisoč in eno možnost, kako bi lahko tiste ure pridobili, ne da bi obiskovali šolo poleti.

Tisti četrtek smo dobili priporočila, da naj bi s petkom, 13. marcem, ostali doma. Vendar smo se kot celotni razred odločili, da bomo še ta zadnji dan odpisali ocenjevanje pri slovenščini in komaj takrat zapustili šolo. Prišla je tista ura, ko smo zapustili šolo. Bili smo prepričani, da se ne bomo videli samo dva tedna. Vikend je minil in na naši spletni strani smo že dobili navodila za delo na daljavo. Ta način dela preko računalnika je bil za vse nov. Kot za učitelje, tako tudi za učence. To delo smo vzeli precej resno, saj se zavedamo, da bodo tudi učitelji rabili ocene, s katerimi bodo morali zaključiti predmete. Vsak dan smo dobivali in še dobivamo naloge, katere pošiljamo učiteljem. Minilo je teh 14 dni in prišlo je tudi veliko novih ukrepov (gibanje samo v občini, prepoved obiskov v bolnišnicah in domovih za ostarele, odprte samo določene trgovine, obiskovanje trgovin za upokojujence v dopoldanskem času itn.).

Minilo je 14 dni. Delo na daljavo se je nadaljevalo in sedaj se že približujemo sedmemu tednu. V Sloveniji pa je tudi veliko otrok, ki nimajo možnosti dobiti računalnik ali pa dostop do interneta in učitelji ne morejo priti v stik z njimi. Veliko je tudi takšnih otrok, katerim je bil edini topel obrok v šoli, sedaj pa doma niti tega nimajo.

Čas, ki ga doživljamo, je zelo "težek". Ne samo za dijake, učence, učitelje, ampak tudi za starše. Že kar nekaj tednov opazujem mamo, ko pride iz službe izčrpana in rabi nekaj časa zase. Ker dela v domu za ostarele, prihaja vsak dan do nekih novih in drugačnih ukrepov. Pravi, da je psihično bolj utrujena kot pa fizično – kar ji verjamem. Tudi sestra dela v bolnišnici v Celju. Delajo 12-urni delavnik. Kljub temu, da je pred nekaj tedni še delala na otroškem oddelku, je sedaj del ekipe Covid-19. Naj pa ne pozabim na starše oz. odrasle, ki so v tem času ostali brez služb. Starši morajo otrokom v nižjih razredih nameniti veliko več pozornosti kot pa če bi bili otroci v šoli, saj so oni tisti, ki jih sedaj morajo stvari "naučiti". Veliko lažje je s starejšimi učenci, ki smo že bolj samostojni in ne rabimo toliko pomoči.

9. razred sem sedaj obiskovala približno le 6 mesecev in pol. V tem času, ko bo vsak odšel v svojo novo šolo, smo s sošolci želeli preživeti čim več časa. To sedaj lahko delamo le preko računalnika in telefona. Sprijaznili smo se, da letos naše valetom ne bo. Kljub temu, da smo se skoraj vsak dan sprli, pogrešam tako njih, sošolce, kot tudi Vas, učitelje.

Tajda

Ujeti med štirimi zidovi

Covid-19? Epidemija? Karantena? Drugo življenje? Vsa ta vprašanja se mi porajajo v glavi in še veliko mnogih. Nikoli si nisem predstavljala takšnega življenja. V bistvu je to bila moja zadnja misel, pa še to verjetno ne. Vseeno se je treba soočiti z resničnostjo. Še vedno sem brez besed, kajti za to je mogoča samo ena beseda, in to je »katastrofa«. Počutim se res za nobeno rabo, saj glede tega ne morem nič narediti. Vse, kar lahko naredim, je to, da ostanem še vedno doma in ujeta med štirimi zidovi.

Priznam, da zadnje tedne veliko razmišljam o vsem, kajti ta karantena mi je dala misliti marsikaj. Razmišljam o sebi, o šoli, o epidemiji, o posledicah ... Vse bolj se nagibam k temu, da sem resnično ujeta med štirimi zidovi. Ampak s tem se ne soočam samo jaz, pač pa so tukaj še starši, stari starši in veliko drugih ljudi po svetu. In verjamem, da nisem samo jaz v strahu ter da ne razmišljam samo jaz, temveč mnogo drugih. Sprva sem verjela, da se bomo z družino še bolj povezali, vendar to na žalost ni bilo tako. Bil je res lep dan in šli smo na sprehod kot vedno. Nato sta mi starša povedala, da če hočeta obdržati službo, morata iti na delovno mesto ter ostati tam vsaj za teden ali dva. Po eni strani sem bila srečna, po drugi pa res ne. In tukaj so spet vprašanja, ki so se mi rojila po glavi: Bosta sploh lahko prišla domov? Se ne bosta okužila? Kako bo z bratom? Ob vseh teh ugankah in vprašanjih res nisem vedela, kaj in kako. Jaz sem se znašla dobro, kajti tega sem vajena, brat se je pa tudi nekako znašel. Teh nekaj tednov sem bila nekako, ne vem sploh opisati kako. Nisem imela nikogar za pogovor, ves čas sem samo razmišljala, brala knjige, pisala .. To pa ni bilo zato, ker ni bilo nikogar doma, temveč zato, ker se je tako moje kot življenje drugih spremenilo in tega res nisem bila vajena. Zdaj se pa že nekako privajam.

Poleg vsega tega je še tukaj šola »na daljavo«, ki je kar precej zahtevna. Odkrito povem, da za šolo porabim veliko časa, kar me pa zelo preseneča. Glede na to, da imam preveč časa za razmislek, sem pretehtala tudi to možnost, da je to zaradi dolgčasa. Najde se pa tudi dan, ko res nimam motivacije za šolo in ostale obveznosti. Ugotovila sem še eno zadevo, ki pa ni tako dobra. Zadnje dni res popuščam, kar se tiče šole. Problem je, da ne vem oziroma nimam dobrega razloga za to. Rekla bi, da se mi ne da, ampak to je samo izgovor, ki ga dostikrat uporabljam. Kar se tiče prave šole v normalnem življenju, pa najbolj pogrešam naš razred.

Potem so tukaj še stari straši. Na srečo nimam nobenih starih staršev v domovih za ostarele, ampak imam prababico, s katero sem kar tesno povezana. Za njo je bil to velik šok, vsaj tako mi je povedala, ko sva se pogovarjali preko telefona. Sploh si ne morem predstavljati, v kakšni situaciji se je znašla. Verjamem, da jo je vsak dan bolj strah, kaj bo z njo. To je bil delček zanimivejšega dogajanja v teh šestih tednih. Kar predstavljati si ne morem, da je minilo že toliko časa, od kar se je začela epidemija. Razmišljala sem o tem, da letos šole več ne bi bilo. Kar pa posledično pomeni, da letošnje šolsko leto več ne bom videla sošolcev in prijateljev. Kolikor pa spremljam televizijo, se bomo letos še videli. V teh šestih tednih sem prebrala nekaj knjig, kar me že spet preseneča ter si ogledala NEŠTETO FILMOV. Po moje znam že skoraj vsak film na pamet, zato jih zadnje dni gledam bolj redko.

Kar se tiče moje lenobe glede gibanja, ne obstaja. Torej na svež zrak nisem pozabila in niti nisem tako lena na tem področju. Vsak dan tečem, kajti med tekom najlažje razmišljam ter se za uro ali dve odklopim od vsega. To pa lahko primerjam z zdajšnjo situacijo, ker smo prav tako nekako »odklopljeni« od sveta.

Verjamem, da bomo to vseeno zmogli in premagali skupaj. Treba je izkoristiti tudi za čas, ko smo prisiljeni biti ujeta med štirimi zidovi. Kot pravijo, »vsaka stvar je za nekaj dobra«.

UJETI MED ŠTIRIMI ZIDOVI

Bilo je pred 15 leti leta 2020, vse se je kar naenkrat zaustavilo. Vsi so pričakovali, da bo leto 2020 uspešno leto, leto novih začetkov, da bo 'zakon', a bilo je vse prej kot zakon. S strahom in upanjem, da se bo čimprej končalo, so učenci takrat devetega razreda sprejeli, da se je začela epidemija korona virusa.

Ko so izvedeli, da se bo šola zaprla, jih je bilo strah - kdaj bomo prišli nazaj?, kaj bo z ocenjevanji?, ali bomo imeli počitnice?, kdaj se bo to nadomeščalo? - to so bila ena pogostih vprašanj. Sčasoma so dobivali odgovore na svoja vprašanja, a s tem je prišlo seveda več drugih vprašanj - kdaj bomo šli lahko ven?, kako se bo ocenjevalo?, kaj bomo počeli?,... -. Bilo je hudo.

Še bolj jih je skrbelo, ko so izvedeli, da ocenjevanje bo, da bodo končali šolsko leto, kar na daljavo, če bo potrebno. To jim ni bilo najbolj všeč, saj je učenje na daljavo bilo že samo po sebi težko, z ocenjevanji bi bilo pa se težje. Tudi razporeditev časa so morali urediti po svoje, kar je bilo sigurno težko, še posebej pa jim je bilo težko se spraviti k delu za šolo. Seveda nihče ni bil kaj preveč navdušen nad tem in dejstvo, da iz tega dobijo ocene, jih ni kaj preveč motiviralo, ampak jih je le še bolj izčrpalo. Nekateri so se kar hitro predali, nekateri so s snovjo na veliko zaostajali, nekateri so poskusili dohitevati snov, a jim to ni uspelo. Imeli so ogromno dela. In popolnoma razumem, da so bili zelo navdušeni, ko je prišel kak prost dan, saj so za šolo delali tudi čez vikende.

Ni jim bilo lahko in verjemite tudi, vam ne bi bilo. Bilo je dosti dela, malo motivacije, veliko odvrčanja od dela (socialna omrežja, pogovor s prijatelji preko omrežij, igre, novice ...) in 10 slabo organiziranih učencev, ki so težko razumeli snov in so si morali med seboj pomagati. Tisti časi so bili grozni. Naj vam pove kaj več o ena izmed učenk 9. razreda.

Ko smo (točno se še spomnim datuma) 12. marca (bil je četrtek) izvedeli, da bomo naslednja 2 tedna preživeli doma, smo bili vsi prestrašeni, nismo vedeli, kaj bo z ocenjevanji, ki so bila planirana, nismo vedeli, kako se bo to nadomeščalo, imeli smo ogromno vprašanj. Naslednji dan smo imeli planirano pisno ocenjevanje slovenščine. Skoraj vsi smo test odpisali in ocene dobili v torek, 17. marca. Prvi in drug teden sem bila bolna. Bolelo me je grlo in komaj sem požirala. Naloge sem si razdelila po dnevih in jih reševala sproti. Gledala sem filme, tv serije med tem, ko sem delala stvari za šolo. Tretji in četrti teden sta še šla kar dobro skozi, rešila in naredila sem skoraj vse.

Dostikrat se šla ven. Razvila sem tudi alergijo na cvetni prah, saj prej s tem nisem imela težav. Peti in šesti teden pa mi nista šla lepo skozi. Težko sem se skoncentrirala na delo za šolo, raje sem šla ven, pospravila sem si sobo, gledala filme. Ampak nisem še predala in sem vse dokončala do konca šestega tedna, saj nisem hotela imeti nobenega dela med počitnicami, ki nam na srečo niso odpadle.

Šesti teden je zbolel tudi Oliver, iti je moral na operacijo slepiča in na žalost zaradi karantene ga nisem mogla niti obiskati. Mislim, da bilo lažje za vse, če bi od začetka vsaj nekaj minut na dan imeli pouk preko videa z učitelji, da bi bolj razumeli snov. A zdaj je kar je, vsi smo prišli iz karantene celi, ne glede na to, kako dolgo je trajalo. To nam je o prvih šestih tednih karantene in šolanja na daljavo povedala učenka iz devetega razreda. Zgodb o karanteni je še veliko, saj je zdaj, 15 let pozneje, še vedno težko pomisliti na tisti čas. A skupaj nam je uspelo in moja generacija je vesela, da ste premagali to, da vam je uspelo prebroditi skozi to težko obdobje, ko niste smeli nikamor, kar si otroci tega časa ne moremo predstavljati. Jaz in moji

prijatelji namreč ne bi mogli zdržati narazen več kot dva tedna. Hvala in čestitke, s tem da ste ostali doma, ste rešili veliko življenj.

Gloria Sukič